

viděti vadu řízení, která stěžuje straně účinnou obranu a soudu přezkoumání nař. rozhodnutí.

Č. 6033.

Státní zaměstnanci. — Učitelstvo: * Propadná lhůta 14denní, stanovená dekretem dvorské komory z 5. prosince 1826 sb. pol. zák. sv. 54 č. 97 neplatí pro uplatnění nároku státního zaměstnance nebo učitele veřejné školy národní na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti při přeložení.

(Nález ze dne 6. listopadu 1926 č. 22.284.)

Prejudikatura: Boh. 4841, 5251, 5586 a 5752 adm.

Věc: Emanuel P. v D. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o diety z důvodu vedení dvojí domácnosti.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-I byl jako def. učitel obecné školy v Č. výnosem zšr-y v Praze ze 17. listopadu 1920 ze služ. důvodů přeložen do T., a výnosem z 29. listopadu 1922 do D. Nemoha dostati bytu žádal podáním z 25. listopadu 1923 »ve smyslu výnosu min. fin. z 2. ledna 1920 a min. výn. z 26. září 1922 č. 100.957« za povolení diet za vedení dvojí domácnosti.

Zšr v Praze nevyhověla rozhodnutím z 23. prosince 1924 žádosti té, ježto žadatel neuplatnil svého nároku v předepsané 14denní lhůtě (čl. V. bod 10. oběžníku zšr-y z 25. května 1920 č. II. A : 2030 - 43871), čímž nároku na přiznání jich pozbyl. Rekurs byl nař. rozhodnutím zamítnut z důvodů rozhodnutí zšr-y.

Stížnost shledal nss důvodnou z těchto úvah:

Podle § 10, odst. 2 zák. č. 274/1919 řídí se nárok učitele veř. školy národní na pravidelné diety . . . při služ. výkonu mimo vlastní působišť předpisy vydanými o tom pro státní úředníky. Pro státní úředníky byl nárok na t. zv. diety z důvodu vedení dvojí domácnosti uznán zejména výnosem min. fin. ze 3. února 1919 č. 1643 pres., resp. usnesením min. rady z 19. července 1919 (oběžník min. škol. z 31. srpna 1919 č. 3399 pres.). V důsledku § 10, odst. 2 cit. par. zákona platí pak zásady uvedeného výnosu, resp. usnesení též pro učitelstvo nár. škol. (Srovnej nál. Boh. 3862 adm.). Ani cit. výnos min. fin. ani cit. usnesení min. rady nestanoví, že by nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti musil pod ztrátou nároku býti uplatňován ve lhůtě 14denní.

Stanovení lhůty takové mohlo by míti základ jedině v předpisu dekretu dvorské komory z 5. prosince 1826 sb. pol. zák. sv. 54 č. 97, podle něhož nutno cestovní partikuláře pod ztrátou nároku předkládati do 14 dnů. Stran tohoto předpisu vyslovil však nss již v nál. Boh. 5251 adm., že lhůta ta platí toliko v příčině útrat komisionelního jednání, že však se nevztahuje na vyúčtování stěhovacích nákladů; dále vyslovil nss v nál. Boh. 5586 a 5752 adm., že uvedená lhůta neplatí také ani pro súčtování diet a cestovních nákladů při substituci. Konečně vyslovil nss v nál. Boh. 4841 adm., že ani nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti po rozumu usnesení min. rady z 27. července 1920, o úpravě

osobních poměrů stát. zaměstnanců na Slov., není podmíněn uplatněním ve 14denní lhůtě.

Hledíc k těmto nárožům zastávaným konstantní judikaturou nss-u a k důvodům v cit. nál. uvedeným, nelze předpis dekretu dvorské komory z roku 1826 o propadné lhůtě 14denní aplikovati také ani na případy nároku stát. zaměstnance, resp. učitele veř. školy národní v Čechách na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti při přeložení na jiné místo, jelikož v takovémto případě nejde o »komisionelní jednání« ve smyslu cit. dvorské komory.

Na tom nemůže změnit nic ta okolnost, že v oběžníku zšr-y pro Čechy z 25. května 1920 č. II. A: 2030 ai 1920 č. z. š. r. 43871 ai 1920 oddíl V. č. 10 se praví, že »nárok na příslušné diety a na náhradu výloh cestovních a stěhovacích« jest uplatnit ve 14 dnech; neboť nehledě ani k otázce, zda předpisy oběžníku tohoto vůbec lze vztahovati na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti, a nehledě také ani k tomu, že oběžník onen na uvedeném místě nestanoví vůbec sankci ztráty nároku na nedodržení 14denní lhůty likvidační, má oběžník ten toliko instrukcionelní povahu a nemůže omezovati práva plynoucí učitelům veř. škol. národních z § 10 zák. par. a z příslušných předpisů úřednických.

Na věci nemění také nic ta okolnost, že st-l ve své žádosti z 25. listopadu 1923, resp. ve svém rekursu, o němž nař. rozhodnutím bylo rozhodováno, nedovolával se ani výnosu min. fin. z 3. února 1919 č. 1643 pres. ani usnesení min. rady z 19. července 1919, nýbrž výnosu min. fin. z 2. ledna 1920 neznámého čísla a výnosu min. škol. z 26. září 1922, č. 100.957, Věstník z roku 1922, číslo 10/146 str. 413, kterýžto poslední výnos týče se jenom »inspektorů a personálu průmyslových, obchodních, odborných, rodinných, živnostenských a kupeckých pokračovacích škol, jakož i státních učebních dílen«; neboť úřady nárok st-lův z toho důvodu nezamítly, a není také o materielním obsahu žádání st-lova sporu.

Č. 6034.

Veřejní zaměstnanci. — Školství (Slovensko): * Bývalý profesor býv. právnické akademie v Prešově nemůže uplatňovati svůj pensijní nárok, příslušející mu dle zák. čl. XXXVI : 1914 vůči pensijnímu fondu tímto zákonem zřízenému, proti čsl. státu.

(Nález ze dne 6. listopadu 1926 č. 22.589.)

V ě c: Dr. Karel F. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty o zaopatřovací požitky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním ze 16. února 1924 žádal st-l, profesor býv. právnické akademie v Prešově, min. škol., aby jej dnem 1. listopadu 1920 pensionovalo na základě zák. čl. XXXVI : 1914. Min. přiznalo st-li nař. rozhodnutím až do definitivního rozhodnutí o pensijním nároku od 1. ledna 1925 zálohu na pensi v částce ročních 5184 Kč, zálohu na bytné ročních 880 Kč a do odvolání válečnou podporu ročních 660 Kč.

— — —
O stížnosti uvážil nss takto: